

St. I. Ursu Saricau . 17. I. 1932.

I. I. Saricau

34

Poesia populară a războiului
[Fără mi în război].

Conferință publică la 17 Ianuarie 1932 la
Univ. Radu . București.

I

Poesia din Adeal.

Poesia populară a războiului.

I.

De Andrei.

A vorbi despre poezia războiului astăzi, când
se cheltuește atâta energie pentru a asigura
victoria peste tot ce a fost creștinătăți și durere
și jertfă în proștea încercare a virtuții ne-
muritor. Va putea poate pentru mulți un a-
necronism, o îndolansă din partea unei
războiului închinător al lui Marte.

A reflecta asupra uraginelor care
s-au trecut la noi peste mări și țărmuri
umani inflat profunde credințe și totde-
una gata a se mișca cu uraginelor diuini-
tății, începând de la cea veche fărâșitură
fără de murmur, de drăgul unui fiind
al tuturor, se va judeca, poate, de către
mulți drept o eroră de înțelegere pe care
oculte de sensibilități umanitarismului
apăsător al lui viața pe cei universali.

Un act puțin profund, ca și cu-
ple de două valoare, teoretic, despre poezia
lucru, dar încă una, dar absolut mișc-

2
amă unu în doi un model de concubinare în
simbol intimă a suflului eroic, pe care po-
tentialitatea de țărâni mureșii l-a angajat în
suferința lui înarohăre pentru realitatea sa
ideală, de care a fost conștient. Și de n-
putut ține se vor fi unit, de a, fiind co-
la de eroism, poezia mureșii se oprește la
Plevna?

Dacă însă poezia este concubinare
de suflă și dacă, studiat-o, studiem su-
flul unui mureș, în drumul de lumină
pe care l-au mureșii cercetării suflului
românesc a rămas o suferință distinctă de
mureș, pentru că, printr-o similitudine cu
intelectul, s'a trecut cu evidența vibrațiilor ale
mureșii profunde, răsturnările ale mureșii sincere
ale suflului nostru național, străfulgerările
lui în fala mureșii, înălțările lui până în al-
basturul cerului și coborârile lui în adâncul
fără de fund al durerii.

În cazuri sporadice înclinate,
în luptă cu mureșii, ca verbul codului
îl de furcă, s'a înclinat poezia mureșii

a viziunii, după închiderea porții, se avertază-³
rit că va timp de scris am creat-o în mijlocul
activității, apoi superficialității a simțurilor, căci
realitatea vrea să distorsioneze mișcările instrumentale
de tot ce încercăm să vedem și să ne întindem.

Un este vorba de ceea ce ne-am dat că-
turarii, ascunde viziunea din viziunea personală de
prăvălirea pășurilor, care ținem în simțuri
o lume. Ori-cât de frumoasă, ori-cât de
măre, ele au avut mereu rostul de a înălța-
lăta, de a izbăvi viziunea în viziunea, de a înălța
mereu spectral purgativitatea al înfrățirii.

Au fost în mare parte lucruri calculate, nu
simplizii care să ne arate simplitatea în realitatea lui.

În vorbe de înțelepciune proprii ale
acelora, care în formă lungilor, au izbucnit
am strigat, și am vădit, sau am avut ajutor.

În vorbe de conștient, de păsări ce s-au înfrățit
din trăsăturile simplității lungilor, care au
fost în viziunea, și păsările unei vizi-
unii, și tălmăcirile simplității care, ca
judecători, înfrățiri, și înfrățit în
lumea noastră vizi.

Un distins solstician, vătând norii și a le-a
găsit și le face în sufletul joana după satisfacere.
Interesele materiale, a exclamat cu melancolie:
Adio, poezie!

A fost, credem, un suflet beatific
pur. Dacă amănunțit liene a vădit și se-
mănat pentru un moment la ambiguitate pentru, astăzi
un însemnat că și masa sa mare a propuneri
a venit la cântec, la poezie, cu care s'a
brănit vechi de a vânda. Un însemnat că
înima nu s'a încălzește, ochii nu s'a aprinde
și în sufletul său s'a mai părăsit haine și trăsuri.

Poezia noastră materială, înălțată
în saună, sau înălțată de cei puterici la un-
nă și suflet și slăbi în puteri fizice, și vârstă
înflăcăte, s'a refugiat în lumea celor mulți și în
sufletul plin de căldură și putere.

Respectabil de zăbi materialismului, care
găsește la cei mulți și puterici, la cei care s'a
dăci prinde, dar am și puterea de a se bucura,
sprijinul cel bun. Pentru că prin se sufletul
nu s'a și faza de jăful pentru adevăr și fărâș
se lămură pe rând, se aprofundează, se întărește

de viață de așezare personalităților, care au fost prietene
de interesate spre urmasii partizanilor.

Cine a ocupat horile
Aici ochi ca flori
Si fata ca zorile,
Ca horile - soti si fete
Le omul cu simpatie.

Pe de altă parte, cîntecul popular roșuțat poeziei
în vorbă. Nimica nu va reuși în fire fără
de nici un rost. Nu aștepta concretizarea din
ori-că domeniul făcîndu-se de nici un scop.
Dacă ar fi cîntecul, și poezia una și aceeași, pe care dă
esteticismul îl vede în desigurarea emoției estetice,
poporul îl va accepta cu simpatie.

Un cîntec generalizat pe înțelesul
măsurii românești arată mai puțin deosebit
multe laboratorii ale de înflăcătură omenească vorbă
negrușă de balsamul poeziei chină și în cele
mai curioase forme ale vorbării lungi.

Cine nu are cîntecul
Cred că nu are nici un gând.
Gîndul care-l făcuse sau
Nu lăsa din mîna ei,

La abater gânduri am
Câte zile-ș într'un an
Și un cânt cu puterinte,
De-mi am ardeam pînă în...

Gîndul u-l-a găndit Prometeu în închisoare
La un vîntușic lui am fost pînă în luptă am
gîndit, cîni am puterint puterile lui, și
am-l des de un neșu u-lor ce se vor tîrî
așind că în răstîpîna-ș de. Prometeu sîfînat
Românul a cîntat, ca să-și stîmpele pînă.

Și a cîntat cu simfonie, cu avînt,
și a cîntat cu simfonie pînă de înfrîngere,
a cîntat cu accente cari chîmîie în ochii lui
și a cîntat într-o formă care or puterint
pe multe cîntare.

Să-l amînăm în 2 brașînărele lui
pe întreg pînă în România. Trupul
pînă de 18 iunie 1914, cînd Austro-Ungaria
declara război lui, în chîmîie ortogă recu-
lati din mîină eș de de orăbîte

Sub steag ugar de mîină
Ca să un mai arde-are,
Sub steag ugar pînă.

pe care cântecul și-a luat o buclă, coborât din
 satul românesc dintr-o Gașcă, și Tisa, umbrită de
 flori morte, și plânsul cu vorbă pe tărâșuri
 străine. Un cântec care spunea că

Pe cărare cu flori morte
 Merg rătăcitori război,
 Și la plânsul imens,
 Că merg în Galatie.
 Focuri vechi de război,
 Galatie fără auz,
 Mulți vorbiți dragi, merge la țară
 Și prăbușit războiul cu țară,
 Galatie fără de pace,
 Foc și țară de țară,
 Că în țară cu oarecând
 Vădăcilor auză războiul,
 Un război război război. (I 9)

În același cântec spunea că vorbă cu cântec
 sunt cântecul și războiul pentru un ideal care nu
 este al lor și că războiul fără de război război,
 în țară, făcând războiul celor cu război
 teamă în fața războiului.

Trandafir cu frunze în jos,
Orag mi-a fost ce-a fost furios,
În mi crepi, mândră, ce fi-ai sfâșiat,
Că gres ples, și eu în lumina,
Nici de bine mult mi-a simțit,
Dar tu știu ce ples în vîlă.

Una, mîndră, vine marea,
Numai scurte rău-a fost via,
Nici pentru iubitorii
Ce-a venit te ne obședat,
Căci, mîndră, și o simplă via,

Și te des și te pur mare... (II, 4).

Nici de riguroasă purmăci, vorbărie vor purmă,
dar în vor vîră în cîntec formă pe purmă
dîm freunt a celui ce-i clădindu-l în vîră
cîntecul pentru un stăpînitor, care pîrîm scriu
un și-a pîndit la dîm, că-i o vîră
Mult bine mi-a fi pîrîm
Măcar de mi-a fi pîrîm
Un stăpînitor stăpînitor
Stăpînitor stăpînitor în vîră
Că cîntecul mi-a fi cîntecul,
Un de cîntec și pîrîm...

Când de-aerul am plăcut,
 Dont lacrimii am vărsat,
 Un gest în dur, în amăruie plătut,
 Căci românii și me-a fricat,
 Nici de țărâni măcar,
 Nici de Rădăuți cel lăptos,
 Dar am plătut cu poezii dor,
 Căci meditații am scris cioplit,
 Liniile capii am scris în dor,
 După amintirea acelor războaie,
 După pământul acelor plămăduri,
 Că plătesc cu poezii în dor,
 Și ei războiul și poezia... (I. 3).

După ce în Galația, așezându-se alături de poezie
 și alături de război, am fost atârnat de război și
 superioritatea în amănunt a unui om de război,
 căci eu îi pot:

Măi Măscăre și măi frate,
 Aruncă punga de o parte
 Și cu mâna vine te lățe...

Strigăte! Loc în care am fost asaltat și valuri
 de poezii și de poezii în război:

Hei, cizari fericiți frumoși

Cură pe deasupra în lagăr jos,

Cură urechile pe noi

La jupurile pe noi.

Sărări cătane la tărâre,

Când trecem noi dealurile,

Peste dealuri, peste munte,

Căci eram atunci de munte,

Tar când am venit în afuri,

Am venit în munte în noaptea.

Străjermentar din companie

Căci e muntea în munte ploceală,

Li bat amia pe hirtie

Căci am apurt fericiți o mie ...

Tăcitate răpărate,

Pune pas, munte lăte,

Căci tu părăsi cătanele lăte,

Si fi, părăsi si lăte,

Si o fi vâi de drumulăta ... (I. 10.)

Acum încep să se vadă răpărate răpărate,

Acum încep să se vadă ghimpele răpărate

remanențiale:

Frumuși verde de trifoi,

Vas. n. - ann. ex. plerumque, del. rari,
Toti ann. minus plerumque inflorescente
V. n. - ann. ex. plerumque, del. rari, (U. 19).

Lata flori sunt pe fână,
 Tare plâng de dorul mame,
 Că-ama arent un copil rău ...
 Asta-i plâng și în pălăsi,
 Măne cad și în pălăsi,
 Dar în a rucă iși ține.

1. "near" the center of the flower,
 2. "near" the outer perianth
 3. "near" the flower in water.

Grupa mea cupolei,
Cum te-ai dus în hătele... (I. 17)

Amos văd și la fusura mareți frumoasă și
înălțată și puterea lor în fața puterii uni-
făcute a acelor din urmă :

Concedi per la Famiglia,

Phrynosoma macleayi

As rampa p/ descarga ver. 75

Si considera l'angolo: α tra l_1 e l_2 ,

de abstergeris vestigia regis;

£ 1000 per day (I.17).

În lățe, doamne, lumee,
 Cum au lătat peșterile
 De pite pentru din de...

Vai de mine ce-i periclit
 Plin de timpuri ale vârstelor
 La tot le-am vădit pentru, căci,
 Unul puscat pentru răsturnat
 Și altul pe la înșurș,
 Unul cu un picior tăcut
 Altul în gât răsturnat
 Alții-o țară în răsturnat
 Alții-o prin păduri pierite... (I.17).

În muntele meu aștept, și nu fac dovă
 Pentru ce și am:

În război, în lățe pite,
 Ai înțeles din pite,
 Omi lăpt cu muleți averse
 Cu război alături mi pite,
 Că plumbul înșurșat
 Au-l înțeles cu-i lăpt,
 Tiri război, lăpt lăpt,
 În război cum ce act... (I.21).

Că-aiicea - atâtea dor

14.

Căte apă într-un ier

Si-aiicea atâtea jale

Căte apă în fântânele... (I. 21).

Stam fericiți măvăliți

Ca rizele porumbei în floră

N-am văzut păstăi puzet

Te pisea în marea năvală

Și de marea și a rufat

Și marea puză la marea

Și marea și puză la marea

Da, da, marea marea - a fost marea

Că puză în marea și marea

Și marea a fost marea marea,

Că puză în marea marea... (II. 18).

Când așeză, pe câmpul de lăptăși, se petrecea
asfel de înfrigate reune, era firea ca
marea în Ardeal să se spargă în galeaie
dormi la

Porumbeii am, porumbeii

Fericiți și fericiți

La ptele satului

15

La un mare port de mare,
Căci Adela e mare jale,
La un mare mare la poze,
Că păsori merg în poze,
Păsori - mare păsori
Păsori, în păsori

La ptele satului

La un port de mare mare,
Căci mare păsori de mare,
La ptele mare mare,
La ptele mare mare.

... păsori mari lungi și stii că ai un tri-
măst în poze de mare mare. Dar ei nu
pot să apară în poze mare și de alocoste
în suflet. Deși stăruind în păsori, și
celui stăruind în păsori.

Căci mare mare mare mare

La și mare și mare,

Căci mare și mare mare,

Deși mare mare mare mare. [B. 1. 1.]

și pune ai și pînă stă de față celor cari
sunt în tîmbar :

16

Pămîntului făcînd,
Că ai fost tu de rețor,
Că doi ani cîă a pleurat
Și tu nu te-ai cînturat,
Pînă cînd te a dus mîră
Toti vornici de pînă, țară
Și acum toate la mîră plîng,
Că tu te a dăru cu tîmp...

Și al puțin dăru este tîmp. Tîmp nu e și o
fără pînă, pe care ai chemat, sau o
vor înfăpîșă mîră o dăru. Că puțin de ai fost
și acum libertate, și pînă mîră, și ai cere
acești vornici fără de mîră far pînă.

Ată cîă put înfăpîșă în această pînă,
pînă lor este tîmp...

Am pleat vornici cîntănd,
Vine acum cîntănd,
Că cum vine pînă,
Alte vine dăru,
De pînă cîă mîră,

Se tálpi: Gama to a piat...

17

Dans ces papiers,
L'égale en la son vaine,
Des maines hier et d'aujourd'hui
La loi; une seule règle
C'est de son droit d'homme,
C'est un droit d'homme, c'est
Un droit de l'homme le plus...

Se pe aceste compuneri stivăm, înșirăm, vor
trei al unui popor și pe vor vedea în viață
lor cea mai frumoasă realitate. Căminul
nevoșilor, care a dăruit pe frate și îndrăg-
nițe au una împătimită pălărie. Și această
pălărie - ei așa este porumbe:

Tine unite buloniam,
 Rusii un culti et un ar p'comu,
 Taru cei si taru t'neanu
 Shegul ablu il va t'neanu
 C'tra noi toti alerpan
 Si nu p'rai un p'comu :

— Un dară! Răsună, în aer,

Eu suntem Români ca voi,
Suntem Români zăvăliți,
Tot Bănăreșii mîșcați,
Eu mîșcăm și eu căpîm,
Eu avem și eu vroșim...

18

[Ciobanu pag 24]

Actioidati ortogul andelam duns se lupte
din porunca lupte zăvăliți, a anit pe protile
lui Bănăreșian, a duns și el în vîlă, în se-
manta mîșcăm, eu mîșcăm și eu vroșăm
mîșcăm ar mîșcăm, căci și el lupte mîșcăm
de aceluși vîlă:

Încăpăm pe a duns,
Vă pîmăm pe Rîm și pîmăm,
Dar și duns și vîlă și pîmăm,
Pîmăm și pîmăm pîmăm,
Așa trecem pîmăm și vîlă
Cum trec vîntul pîmăm și vîlă,
Tot pîmăm pîmăm și vîlă,
Din Hălm și duns și pîmăm,
Trecem : hai și vîlă și pîmăm,
Că mîșcăm și vîlă și pîmăm
Vîlă și vîlă și vîlă...

[Ciobanu pag 24]

de lungă se învinge în vorbărie
cu pierdere dureroasă de credință. Așa
a fost lungă stăla blănișă:

Tururile lăbunilor,

Pă mîntuită mîntuirea

și mîntuirea în mîntuire,

Mururi vai și în vai.

Unii pînă în pînă,

Alții, a mîntui, în corp și în suflet,

Tu pe alții și ajungă,

Că ai și pe loc mîntuire. [Călocar. pag 93].

Împietate, împietate,

Pune peșce, mîntuirea,

Că tu mîntuirea mîntuirea

și de ai mîntuirea mîntuirea.

Un fapt se vede în contextul: Accepta lungă pînă
am dăruit în ai o mîntuirea mîntuirea, pe
care uita pînă în ai o mîntuirea mîntuirea
dureroasă mîntuirea. În am dăruit în ai pînă
la pînă ai mîntuirea mîntuirea, mîntuirea mîntuirea.

20
ce eu prefăr sfântului sânge al celor
mai dragi ai lui și va răscumpara lin-
tețutea, care credea că prin această moarte
omul a suferinței va primi dreptatea mōn-
tunii;

Nu lăsați viața și norocul
Tot altăvare cu norocul,
Nădădăți lungă și frumoasă
Pentru neamul nostru de mări. [Cioran pg 55].

Tare voi, prea iubite prieteni,
Cari la eu m-ați fost chemați,
La stăți cu bucurie și mîndrie
Nici de astăzi și mîndrie
Nu va lipsi neamul nostru
De lungă și frumoasă viață [Cioran pg 77].

Si eu dăscă voi fiu,
Lăsați-mi va fi mîndrie:
Nădădăți mîndrie
Că dăscă o dăscă din neamul
Si dăscă sângele meu
Nu pică din mine dăscă

Memorandum sau cel într-îns. [I. 6]. 21.

Sau :

Si de-o parte marea mare

Receptivitatea din cauza

Jurta mare memorandu-mi [Lib. 65].

Ca sunt pînă mai al receptivității ca va
unor din partea imperatorului pentru a memora
lui, ~~de~~ ^{de} lungă și și sferice al marea mare
bale de înmăgare, pe care trebuie să i la
spune altă mare :

Suntem Români după marea,

Un ne dăm o mare înfruntă,

Stă neputința de-a lui Traian,

Un ne ținem de dăruirea ...

Si cum alia înțeleg și că bătălie este
în câmpul, pe care odată s-au cîntat cu
admirarea de marea, iar cum îl cîntă
pentru chinarea formelor proprii :

Soraci pînă frumoși,

Lăcrămie în marea în fete,

Că pînă în cea frumoși

Toți sunt la bătălie dăruie [Lib. 65].

La pomura: împărăteasă
 Lăsa căma voincesasă,
 Prinsei arma războiului,
 Apoi am plecat cu dor
 Din mijlocul florilor
 Și acum a stau de pază
 Lângă Diana războiului,
 Și acum merg din nou,
 Când pomura războiului,
 În vântul frunzelor
 Și războiului războiului,
 Cu-așteia mi-amai uit de dor,
 Căpăți războiului din fire:
 Doritor la despărțire,
 Dar când începe a se lăsa
 La vînt pe așteia parte
 Și se lăsa cu dreptate... [Cioban pg 15].

Cu stin care popor, fântă în proșor a belighe, a
 mai format așteia de fântă și de suman
 datorită lui război de a uită de parte și a
lăsa cu dreptate...

Printre miile de luptători oneroși, cu dreptate, cei
 și-au folosit în cântec sufletul lor, cel care
 înși pare a fi fost, în zilele de chinare ale nemurimii
 române dintr-o Carpați și Tisa mai fidel pălăsi-
 citor al sufletului colectiv este soldatul Taran
 Neagoe din Vister de jos, tirantul Tăgășului, mort
 în 17 August, în luptele de lângă Păcură.

Este cântecul lui de ostaj, care și pe-
 vade amare, măturării caracteristici a
 sufletului ostajului român de sub stă-
 pânire străină. Îți dau seama că tot ce va
 rămâne după el este cîntecul, pe care-l va
 pune Neagoe lui, în satul de jos, fără altul...

Acest cîntec mai este:

Te lămură să fie omos,
 Să-l cînte pește frumos,
 Să-mă pomenească dinos,
 Căci am mai domnul va ști
 Măcară cînd Tăgăș va veni.
 Pește am eu, și pește dăru
 De-oi fieri ca, și o romă
 Și tot ce va rămîne
 De lămură în lămură...

Va fi a mea scriitura

44

de veguist pomului,

Că scrisorile mei vor trăi,

Eu însă voi pătragi. [Căderea 45 pag.]

El îi cântă durerii și dorul de cei de acasă
și mai ales dorul de pace, în tăceri de o consec-
titudină, cum în lumea lui pășini au ajuns:

Mîndrărită, vorbă mîndră mîndră,

Fă-te, dragi, o pășină

și elvina Polonia

și vezi, mîndră, cum trăiește,

De lume cum se căsărește...

Alinașul tinerii a bate

Tot într-o viață și viață,

De care cum îl lovea

Cum făcînd îl mîndră,

Elvina fîcînd fîcînd

Ca la fîcînd fîcînd în fîcînd

Cum fîcînd ca o fîcînd

Fîcînd mîndră, fîcînd fîcînd,

și ea, din mîndră mîndră fîcînd

și ea fîcînd mîndră fîcînd

— Vai, mîndră mîndră fîcînd

ptin laudă și nău dăruie,...

21

Sărasi (sărasi) cu dăruie,

Lenor eram de frigide ale,

Ferice mi-ai dăruie ca un brad

Buzelă (sărasi) vânat

Un puter și nău vânat

Si la puter și poveresee...
,

Trandafir vânat în flori

Primăvara a vânat

Si în nău nău a puter,

Când vâd cadru și nău poveresee,

Eu plâng nău timpore

Că poveresee când a puter

Tot nău nău a puter,

Si nău poveresee (sărasi) a puter

Si tot nău nău a puter.

Acasă, în țara nău,

Lenor nău nău va puter

Da nău, în asta țară

Si nău a puter aputer,

Un nău nău, nău poveresee,

Un nău poveresee, si poveresee,

B' im loc de un cîntăreț,
Amoale glorioasă
Aici cîntă frumusețea
La pe la noi frumoșii...

Kinder, wat schiedt u nu,
 Fortaan te varen
 De arjen de land in
 Wijnt den in hare land
 Wijnt en uelste in stroomen,
 Het is sijn om u de de land,
 Ten in harte in wat stroom
 Wijnt te tot pling...

Pune, down me, just in, fast
to me! under me more fast
to me! fast in fast me,
little in - me - fast, 10 me,
to me! fast little me; fast,
Durga ashia fast to me! . . .

x, 6

I have this one well,
 inside one of our own

Aici în Polonia,

21

Polonia, născută

La mult sânge cîntat,

Aici, tot sânge de viață,

Cari au avut să trăiască

Tare nu se putea gândi

La frumusețe, ca răsărit...

+

Pune, domule, pace în țară,

Căi dăuți să se retrăiească încă,

Domule, îndurătoare de noi,

Pune capăt la război,

Pune apă, totuși curată,

Că mătasea noastră să se pătească,

De-aici lor frate, ne depărțat,

Între străini îngrozit...

+

Roș-mălină din grădini,

Năm nu dăruie la inimă,

Unce văd câmpuri înflorite,

Dar eu fac de neajut,

Și nici un cui să spună că mure...

+

Asomalaie fume domneasă,
 În Polonia răsărită
 Prin pădurea de brâu
 Peașe vorbesc răsturnate,
 Și au rămas neînțelese,
 Fără, Doamne, milă de noi
 Și ne scape de război...
 +2

În, întâindută, via mai
 Pe marginea Vistulei
 În țara Poloniei
 De lațul râului.
 Vai, mame, la moartea mea
 Pe mine nu mă-ți vede,
 Nici păți, nici surori,
 Nici copărușe cu flori
 Și un loc de frumătate
 Lini duru cu tărâș...

Aia murea oare frumoasă copilă, tână la
 Nepea Vodă în Polonia, și în Italia stră-
 murea lui, cu care s-a făcut în fața strai-
 murei. Și deși i-a fost viață, și deși

1-a mai fost tinuta, ce i s-a istorit cu par- 27
jurnal florilor de mai, cu cari s-a ascunsat,
el si tovarasi lui:

Da, mai-a fost, lumii, de tine,
Tie un ti-a fost de mine,
Ca, de-ti era drag de mine,
Aveam ne-a un voroz in lume ...

O, ceresule imparate,
Pentru a noastre mari fapte
Te-am mantuit cu dreptate ...
Dar tu, milostivule,
Tactu-ne faptele,
Vas-ti-mara luminate
Si pune pe-ntre state !..

Strigatul lui dupa pace si dreptate - fost
repetat, si de acti si adrept acti de-a dacti in-
jactiului. Si dacti imparatul nu l-a auzit, panti
de un ring si au indusit la chemarea lor plina de pa-
si-le-au puti.

Voa vedea acti-dacti cum ...

L. L. I. I. I.